

Хелена Андрейчикова

Ми всі тут завжди випадково

Павлик був гомофобом. Він був упевнений, що одностатеве кохання є протиприродним і що його вірусне поширення по всій земній кулі є прокляттям двадцять першого століття. Він не сумнівався, що це хвороба, яку слід лікувати, можливо, навіть насильно. Дружина Ольга намагалася йому натякати, що така думка якраз і є прокляттям ХХІ століття. Розповідала, що у її компанії працюють кілька відкритих гомосексуалів, людей душевно прекрасних та психічно здорових. «Очевидно здоровіших, ніж деякі натурали, не тикатимемо пальцем», – цей вислів вона собі дозволяла ближче до кульмінації диспуту, коли Павло вже переходив на агресивний маскулінний фальцет. А ще ця жінка казала, що в основі гомофобії часто лежить гомосексуальність, це доведено вченими.

Але Павло був непохитний: сперечався, сварився, бісився, а потім демонстративно йшов спати на кухню зі словами:

– Темній жінці, яка захищає хворих на голову, непогано б провести ніч на самоті, без кохання та ласки справжнього чоловіка. І намагатися прийти до тями, поки не пізно.

Одне послаблення він все-таки давав одностатевим зв'язкам: коли він ділився своїми еротичними фантазіями з дружиною, часто згадував стосунки двох жінок. На запитання «як так?» відповідав:

– Терпимо, – на цьому слові у Павла мрійливо рожевіли щоки. – Припускається. Бо естетично.

– Ким припускається?

– Нормальними людьми, Олю. А чоловіки один з одним – ні! І розмовляй тихіше, у тебе син росте. Ще не вистачало, щоб він почув твою толерантну маячню.

Ой, що було, що було, коли їх чотирирічний Ігорюня надів мамині білі підбори, що стоять у передпокої! Потім знайшов помаду у ванній кімнаті, нафарбував губи, не дивлячись у дзеркало, і чубок невидимкою заколов, як мама собі робила. Павлик одразу вивів дружину в під'їзд (щоб син не чув усіх своїх діагнозів) і цілу годину активно жестикулював і погрожував розлучитися, якщо вона не змінить ситуацію.

– Як дівчисько! – кричав він незворушній Ользі просто у вухо, щоб сусіди не дізналися, про що його батьківське горе. Міг би – рвав би на собі волосся, але Пашка був лисим, як, на його думку, і належало цисгендерному чоловікові (нормальному тобто, набрався від дружини модних визначень). Точно вже краще, ніж коли у чоловіків чубчики та хвостики. Ольга слухала, ледве стримувалася – не тому, що боялася гніву свого альфа-самця: боялася вийти з себе та залишити маленького Ігоря сиротою, без тата, через побутове вбивство в наслідок емоційної необережності.

– Ось піду я – знатимеш! – прорепетував Пашка та осікся. – О ні! Я піду від тебе, а ти точно не встежиш! Горе мені, горе! Олю! Я одружився з розумною жінкою. І що ж тепер?

– Павлику, він же маленький зовсім. І нічого такого не розуміє. Він грає, копіює, пробує. У нього лише формується гендерна ідентичність. Заспокойся. Це нормально.

– Що нормально? Червона помада? Сором мені!!! І не повинна вона формуватися, ця твоя ідентичність, вона має бути! За визначенням!

– А ще – оскільки ти таке несеш, «горе-ганьба», ти маєш розуміти, що всяке може статися. І це буде його вибір. Тільки його. А ми змушені будемо його прийняти.

– Ідіотко!

– Гомоненависник. Заходь додому та посміхнися, не лякай дитину. І припини використовувати слово «дівчинка» як образу. Я дівчинка! На твою думку, це принизливо? Чи огидно? Чи соромно – бути дівчинкою?

– А ти тут до чого?

– От і подумай, до чого.

Якось в Олі на роботі трапився корпоратив. До півночі купка найстійкіших і неабияк веселих поїхала до нічного клубу. Оля також.

– Павлику, ми закінчуємо, забирай мене, – зателефорнувала вона трохи пізніше чоловікові, вочевидь нетвереза.

Коли Павлик приїхав, Оля відмовилася одразу ж їхати додому та вимагала продовження корпоративної вакханалії, хоча на ногах стояли тільки вона та айтівець Сергій. Павлик дозволив дружині ще потанцювати, сам сів на диван і замовив безалкогольне мохіто.

Не тому, що він був такий терплячий та любив дружину настільки, щоб сидіти тверезим у клубі о другій годині ночі. Просто він розумів, що незабаром корпоратив у нього, і всяке може статися. Терпіння не завадить.

Коли Павлик зник до темряви, почав розглядати пари, що танцювали. На його неймовірне здивування виявилось, що танцюристів багато, і всі вони переважно одностатеві пари.

– Слухай, Олю, а що тут діється, чому чоловіки окремо танцюють, а жінки окремо?

– Павлику, бо це гей-клуб.

– Що???

– Гей-клуб. Тільки у них навіть у вівторок гарна музика та повно народу. Сергій знає такі місця. Він гей.

Ні, він не дуже зрадив, що його зтягли у лігво ворога. Але цілком очікувана гидливість від інформації не прийшла. Здивування та потрясіння – так, але не гидливість. І навіть ворог виявився ворогом несправжнім. Айтівець цей Сергійко – гарний чувак: на Ольку слизьких поглядів не кидав, обіцяв їм удома роутер перевстановити та взагалі, за всіх заплатив наприкінці. Там на вигляд усі нормальні були.

Слово «норма» Павлик любив у житті найбільше. Воно було його стіночкою, на яку завжди можна спертися. За яку в разі небезпеки завжди можна сховатися. До холодної цегли якої завжди можна притулитися раптово розпаленою щокою.

Яким же був його подив, коли з білого шуму вплив знайомий силует і попрямував до нього.

Бос. Засновник його компанії, його мрія та, якщо чесно, заздрість: справжній чоловік, успішний та самовпевнений, господар пентхауса, жовтої «Феррарі» та чорного «Харлея», він опинився цього вечора теж тут. Іноді Пашці здавалося, що він закоханий у свого боса. Він так хотів на нього бути схожим, що якщо не «Феррарі» та «Харлей», то хоча б туплі.

Дві однакові світло-сині тонкошкірі пари вперлися носом у ніс.

– Павло! Ви також тут!

Злегка хмільний бос був одягнений у водолазку, що обтягала, і дуже вузькі чорні джинси, чого за ним раніше не помічалось.

– Я випадково. Я зайшов ненадовго, – пролепетав Павло.

А той усміхнувся у відповідь. Ласкаво, тепло. Такого не побачиш на корпоративних нарадах.

– Усі ми тут завжди випадково, Павле. Радий. Дуже радий, – і, повертаючись у білий шум, потиснув Паші руку. Потиснув не як завжди, при випадкових зустрічах в офісному коридорі. А якось ніжно та тривожно. Так здалося Павлику.

– А бос мій, виявляється, теж того, – перекикуючи прискорений стукіт серця, повідомив Павлик дружині, щойно вона повернулася відпочивати від танців. – Як Елтон Джон, тільки не співає.

– Чого? – Оліни вуха були стомлені.

– Гей, коротше.

– З чого ти взяв?

– Я його щойно тут бачив.

– То ти теж, Пашенько, тут.

– То я випадково.

– Тут завжди всі випадково, Паш.

Підморгнула та знову втекла танцювати, залишила Пашу пережовувати нові дисонансні варіації на тему «норма». Щось рідне тверде цегляне в Пашиній голові трохи похитнулося. Йому стало страшно, ніяково, прикро. Самотньо. Впевненість покидала його. Але ж хотілося бути прогресивним! Таким, як бос! У всьому. Паші давало це надію якось теж дозволити собі «Харлей».

І після тієї ночі Павлик та айтівець Сергій подружилися. Нічого не надумайте. По-дру-жи-лися. Пашка ж просто прогресивна нормальна людина. Кілька разів спілкувалися телефоном. Потім ще кілька разів співали у караоке разом з Олею. А якось у суботу Павлик запросив Сергія додому на пиво. Навіть Оля здивувалася та обережно запитала:

– Може, Ігорюню сьогодні до бабусі відправити?

– Та кинь ти, Олю, свою гомофобію. Нормальні вони люди, цілком.

Втім Оліни білі туфлі на підборах, що стояли в коридорі, прибрали у вбиральню. Про всяк випадок.